

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 621/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť A. F., zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Tkáčovou, Magurská 3, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 709/2013 a porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. EX 491/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2013 doručená sťažnosť A. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vednom pod sp. zn. 16 Er 709/2013 a porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. EX 491/2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť Technopoint Sanitrends spol. s r. o. (ďalej len „oprávnený“), podala proti sťažovateľovi ako povinnému návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie 88,82 €. V napadnutom exekučnom konaní boli sťažovateľovi zablokované účty v bankách.

V napadnutom konaní rozhodol okresný súd ako exekučný súd uznesením č. k. 16 Er 709/2013-20 z 21. mája 2013 tak, že exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu, že oprávnený navrhol exekúciu zastaviť.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Do dnešného dňa Okresný súd Košice I nevyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť svojho uznesenia pod č. k. 16 Er 709/2013-20 a súdny exekútor JUDr. Roman Fogta blokuje všetky účty sťažovateľa, čím mu spôsobuje ujmu. Sťažovateľ z dôvodu vedenia exekučného konania nemá kredit bezúhonného u banky, kde má kontokorentný úver, čím mu vzniká škoda.

Okresný súd Košice I vo svojom uznesení pod č. k. 16 Er 709/2013 zo dňa 21. 5. 2013 exekúciu zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 pís. c) zák. č. 233/1995 Z. z. a pripustil podanie odvolania proti cit. uzneseniu, čo je v rozpore s platným zákonom.

O zastavení exekúcie na návrh oprávneného rozhoduje súd uznesením, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 58 ods. 4). V prípade podania návrhu na zastavenie exekúcie oprávnený nesie procesné zavinenie na zastavení exekúcie, preto v zásade býva zviazaný na úhradu trov exekúcie (§ 203 ods. 1). Týmto postupom zabránil sťažovateľovi nakladať so svojím majetkom, nakoľko všetky strany musia čakať kým prejde lehota na odvolanie, a potom čakajú na to, aby súd vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť cit. uznesenia.

Súd odmietol dať akékoľvek potvrdenie o tom, že do dnešného dňa nevyznačil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, len mu ju na origináli jednoducho odmietol vyznačiť.

Súdny exekútor sa zasa odvoláva na to, že neodblokuje účet pokiaľ cit. uznesenie nenadobudne právoplatnosť a vykonateľnosť.

Sťažovateľ zaplatil oprávnenému istinu v sume 86,20 € dňa 16. 11. 2012 na jeho účet... a trovy právneho zastúpenia + súdny poplatok v sume 74,65 € zaplatil na účet právneho zástupcu oprávneného dňa 16. 11. 2012 t. j. v 15-dňovej lehote od doručenia platobného rozkazu (ten sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 24. 11. 2012). Sťažovateľ zaplatil na účty uvedené v návrhu na vydanie platobného rozkazu a použil aj VS tam uvádzaný. Exekúcia je neopodstatnená, preto sťažovateľ navrhol námietkam vyhovieť a exekúciu v celom rozsahu zastaviť.

Doterajšie konanie považujem za neefektívne, neracionálne. Poukazujeme na to, že sa medzi nami účastníkmi konania jedná o majetkové práva.

V dôsledku prietahov v konaní sa sťažovateľ nachádza neprimerane dlho v právnej neistote, je mu tým spôsobovaná ujma, a to tým, že nemôže vyriešiť svoje majetkové pomery a zabezpečiť si ďalšie existenčné podmienky do budúcnosti.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Základné právo [sťažovateľa]... podľa čl. 48 ods. 2... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... podľa čl. 1 Dodatkového protokolu... postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 709/2013 porušené bolo.

... Základné právo [sťažovateľa]... podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom súdneho exekútora JUDr. Roman Fogta... v konaní vedenom pod sp. zn. Ex 491/2013/2013 porušené bolo.

... Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 131/2005 konal bez zbytočných prieťahov.

... JUDr. Romanovi Fogtovi... prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. Ex 491/2013... konal bez zbytočných prieťahov (odblokoval zablokovaný účet... sťažovateľa).

[Sťažovateľovi]... priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3.000 €..., ktoré sú Okresný súd Košice I spoločne a nerozdielne s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky povinní zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

... Okresný súd Košice I spoločne a nerozdielne s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní uhradiť... [sťažovateľovi] trovy právneho zastúpenia v sume 362,70 € na účet jeho právnej zástupkyne, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie „z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu“.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia smerujúci k Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky odôvodňuje sťažovateľ s poukazom na § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), pričom uvádza:

„Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 pís. a) bod. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priesťahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu

a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti v tejto časti je preskúmavanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 709/2013 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol uznesením z 21. mája 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. júna 2013.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 26. augusta 2013, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu v sťažnosti označených práv jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec veci ústavný súd poukazuje na argumentáciu sťažovateľa v jeho sťažnosti, podľa ktorej prietahy mali vzniknúť tým, že okresný súd odmietol vyznačiť právoplatnosť a vykonateľnosť uznesenia z 21. mája 2013.

Ústavný súd považoval v tejto súvislosti za relevantné, že okresný súd mu doručil kópiu uznesenia z 21. mája 2013, z ktorej je zrejmé, že prvopis tohto uznesenia je označený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Z uvedenej kópie vyplýva, že doložka právoplatnosti a vykonateľnosti bola na uznesení vyznačená 16. decembra 2013, t. j. po podaní sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd prihliadol aj na to, že sťažovateľ v sťažnosti nijako nepreukazuje svoje tvrdenie o tom, že okresný súd odmietol vyznačiť doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na predmetnom uznesení (napr. predložením písomného podania, ktorým vyznačenie právoplatnosti žiada), a rovnako tak netvrdí a ani nepreukazuje, že nápravy tohto stavu sa domáhal napr. podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa názoru ústavného súdu v prvom rade účastník konania sa musí zaujímať o stav konania, ktorého je účastníkom, a na ochranu svojich práv využívať právne prostriedky, ktoré má k dispozícii na základe relevantných procesnoprávných predpisov. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na uznesení 6 mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti tohto uznesenia samo osebe neumožňuje vysloviť záver o prípadnom porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj z tohto hľadiska by preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd v uznesení z 21. mája 2013, ktorým zastavil exekúciu v rozpore s Exekučným poriadkom, pripustil podanie odvolania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon

o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Na základe uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že z jeho zistení vyplýva, že uznesenie okresného súdu z 21. mája 2013 nadobudlo právoplatnosť 18. júna 2013, pričom sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 26. augusta 2013, t. j. po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom porušenie tohto práva odôvodňuje tým, že okresný súd nevyznačil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na uznesení z 21. mája 2013, t. j. v súvislosti s námietkou, že okresný súd nekonal v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ odvodzuje porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru skutočnosťami, ktoré zodpovedajú garanciám, ktoré tvoria obsah základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy prípadne práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti aj ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ tiež namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (a tiež právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ak v danom prípade dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a ani k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa z čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného ústavný súd pre predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 491/2013

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 491/2013 na tom základe, že súdny exekútor nerešpektoval uznesenie okresného súdu ako exekučného súdu, ktorým zastavil exekúciu, a neodblokoval jeho účty v banke.

Podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len „exekučná činnosť“).

Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

Podľa § 29 Exekučného poriadku exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

Podľa § 219 Exekučného poriadku exekútor je disciplinárne zodpovedný za disciplinárne previnenie.

Podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností pri výkone činnosti exekútora, porušenie iných povinností podľa tohto zákona, porušenie sľubu, správanie, ktorým narúša dôstojnosť svojej funkcie, a pokračovanie napriek predchádzajúcej výzve vo výkone činnosti, ktorá je nezlučiteľná s funkciou exekútora. Disciplinárnym previnením je aj zavinené konanie exekútora, ktoré má za následok prietahy v exekučnom konaní alebo v disciplinárnom konaní.

Podľa § 222b ods. 1 Exekučného poriadku o disciplinárnej zodpovednosti exekútora rozhoduje a disciplinárne opatrenia podľa tohto zákona ukladá disciplinárny senát.

Ústavný súd konštatuje, že v zmysle citovaných ustanovení Exekučného poriadku je súdny exekútor v exekučnom konaní viazaný rozhodnutím exekučného súdu (§ 3 Exekučného poriadku). Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že sťažovateľ je predovšetkým povinný uplatniť nápravu namietaného stavu na okresnom súde, ktorého rozhodnutie je súdny exekútor povinný rešpektovať.

Ak sťažovateľ namieta, že mu postupom súdneho exekútora vznikla škoda, náhradu tejto škody je povinný uplatniť postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Z obsahu sťažovateľových námietok možno odvodiť aj záver, že sťažovateľ namieta, že súdny exekútor sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého disciplinárnym previnením je aj zavinené konanie exekútora, ktoré má za následok priet'ahy v exekučnom konaní. O disciplinárnej zodpovednosti exekútora rozhoduje a disciplinárne opatrenia podľa tohto zákona ukladá disciplinárny senát (§ 222b ods. 1 Exekučného poriadku).

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že nie je oprávnený rozhodnúť o namietanom porušení označených práv podľa ústavy a podľa dohovoru postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 491/2013 (vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 Er 709/2013), preto sťažnosť odmietol v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci, resp. z dôvodu neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Okrem dôvodov, na základe ktorých ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa, nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že v danom prípade v súlade s jeho doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013, IV. ÚS 278/2014) vzhľadom na predmet sporu ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec), kde uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku nie je považované za efektívne. Ak potom Občiansky súdny poriadok vylučuje

u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014